

Nincs álarc

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 39. szám, 2022. szeptember 30.

Takács Géza *Álarcok* című írásában (ÉS, 2022/38., szept.23.) azt állítja, hogy a mai önkényuralmi rendszerrel szembeni éles bírálataim egyrészt indokolatlanok, másrészt hiteltelenek. Indokolatlanok, mert „nem kétséges, hogy Orbán nem fasisztoid programmal indult és nem fasisztoid programmal nyert”, és uralmának első szakaszában nem tett mást, mint követte azt az utat, „amit meghirdetett, ami a kétharmados győzelmét eredményezte”. Hiteltelen pedig azért vagyok, mert az Orbán hatalomra jutását követő „akkori, hevesen elutasító hang alkalmasint nem az akkori elemzők okosságát, hallatlan éleselméjűségét bizonyítja”, hanem Takács szerint azt, hogy „megijedtek a hatalom, a helyi pozíciók elvesztésétől, a kialakult, (...) akadozó szellemi, gazdasági és politikai korrupciós hálózatok összeomlásától, és nincs riogatásra alkalmasabb eszköz, mint a kiátkozás”.

A tények ismeretének hiánya Takács eszmefuttatását értelmetlenné teszi.

Soha nem állítottam, hogy 2010-ben Orbán fasisztoid programmal indult és azzal nyert. Abban a cikkemben, ami Takácsban hiányérzetet keltett (*Lehull az álarc*, ÉS, 2022/33., aug. 19.), mindössze arra utaltam, hogy Orbán már 2009-es kötcsei beszédében világosan meghirdette az *önkényuralom* kiépítésének szándékát.

Ebben az értelemben megfelel a valóságnak Takács azon állítása, hogy Orbán mindössze azt az utat követte, amit meghirdetett. De ez éppen az önkényuralom módszeres kiépítésének útja volt, amit a választások előtt a nyilvánosság előtt minden erővel elleplezni igyekezett.

Nem felel meg a valóságnak, hogy Orbán 2010 után néhány évig kizárólag meghirdetett programját igyekezett megvalósítani. A Fidesz 2010-es választási programjában egyetlen szó sem volt új alkotmányról, a kötelező magánnyugdíjpénztárak vagyonának elkobzásáról, a „pofátlan” végkielégítések különadójáról, a sajtószabadság eltiprásáról stb.

Amikor 2009-ben megválasztottak az Európai Parlament képviselőjévé, akkor azonnal lemondtam három tisztségről, (1) a Közép-európai Egyetem (CEU) vezérigazgatói, (2) az ELTE Gazdaság Tanácsának elnöki, (3) az Új Pillér Önkéntes Kölcsönös Egészségbiztosító Pénztár elnök pozíciójáról. Ezek a tisztségek nem jártak sem politikai hatalommal, sem befolyással, és nem is voltak részei semmiféle „korrupciós hálózatnak”. De a lényeg az, hogy 2010-ben már nem volt mitől „megijedni”, hiszen amikor az MDF és az SZDSZ miniszterelnök-jelöltje lettem, akkor egyetemi tanári állásomon kívül már minden korábbi vérszegény pozíciótól megszabadultam.

Takács úgy véli, hogy Orbánt született önkényúrként leírni „egyszerűen tévút”. Szerinte „azt az utat, amit Orbán választott, éppen az kényszerítette ki, ami győzelmének fogadtatása volt, politikai-gazdasági, hatalomtechnikai értelemben is...”.

Noha roppant hízelgő lenne azt gondolni, hogy némi szellemi és közéleti befolyással talán megáldott, de politikai és gazdasági hatalommal egyáltalán nem rendelkező egyedként képes lettem volna Orbánt lelökni a kormányzás normális útjáról és felébreszteni benne az önkényuralom iránti vágyat, felhívom Takács figyelmét, hogy nem bírok ilyen mérhetetlen tehetséggel és erővel. De ha mégis rendelkeznék, akkor a legnagyobb bűnöm immár nem az, hogy örült rikácsolással kitaszítottam Orbánt a nemzet érdekében munkálkodó jó szándékú demokrata szerepéből, hanem az, hogy természetfölötti adottságaimat nem használok arra, hogy az immár Takács által is elismerten alaposan félresiklott önkényurat visszatérítsem a malasztal teljes krisztusi útra.

